

Les i dette nummer om:

- OVEKs internasjonale tilknytning **s. 1**
- Vårens seminar om legfolkskall **s. 3**
- Forskjellige folkelige fromheter **s. 4**
- Tillatt legmannspreken **s. 4**

og litt til...

Nyhetsbrev nr. 1/2005

La flere få høre hva du mener

Vil du delta med innlegg i *Også vi er Kirkens* nyhetsbrev, kan du sende det til Trine Haaland, Gustav Jensens gt. 8, 0461 OSLO, trinehaaland@yahoo.no

Redaktører: Per Bang og Trine Haaland

OVEKs webadresse: <http://folk.uio.no/palk/ogsaavierkirke.htm>

Leder:

"Også vi er Kirken" er en helt selvstendig norsk organisasjon av lojale og praktiserende norske katolikker som er utålmodige. Vi utveksler noen ganger opplysninger med organisasjoner i andre land – og dem er det svært mange av! – men det eksisterer ikke noe internasjonalt overstyre som vi er underlagt. Heller ikke har det vært noe internasjonalt vedtak om felles aksjoner. Skulle noe slikt bli foreslått står det selvfølgelig opp til oss selv å bestemme om vi vil være med.

Det har ikke vært noen internasjonal opptelling av medlemmer, men etter hva vi har sett i katolsk presse er det til sammen vel over en million mennesker som uttrykker sin utålmodighet.

Per Bang

samme om "Også vi er Kirken". Presten sier videre at denne gruppens eksistens er uttrykk for en revolt som bare vil bringe med seg ytterligere splittelse i Kirken.

Presten er på tynn is når det gjelder innsikt og kunnskap om hva det hele *egentlig* dreier seg om. Og, hvorfor oppstår uenighet med Kirkens offisielle menn og deres bestemmelser? (For det er som kjent bare menn fra øverst til nederst).

En felles plattform

La oss gå ti år tilbake i tid. Omkring påsketider 1995 var det en liten gruppe legkatolikker i Innsbruck som sammen med ordinerte sendte rundt et opprop for en mer kjærlighetsfull, demokratisk og generøs kirke. I det andre Vatikankonsils ånd ble det bedt om at Vatikanet måtte respektere alle Guds folk likt, ordinerte eller ikke – gi kvinner fulle rettigheter – avskaffe pliktsølibatet – stimulere til en mer positiv forståelse av seksualitet og – forkynne evangeliet som det gledesbudskap det virkelig er.

Tiden var inne. Det tok ikke lang tid før bevegelsen spredte seg til Tyskland og derfra til over 30 land og (språk)områder i løpet av disse ti år. Den latente misnøyen hadde fått en kanal. >>>

Omstridt medlemsskap i internasjonalt nettverk

Blant annet som følge av "ordinasjon" av kvinnelige prester på Donau har også en del mennesker innad i "Også vi er Kirken" stilt spørsmålstegn ved om vi bør tilhøre den internasjonale sammenslutningen "We are Church". Leder i OVEK, Aasmund Vik, uttaler seg her positivt om internasjonalt medlemsskap.

"Det finnes en gruppe katolikker som er mot paven, mot biskopen og som ikke er på linje med Kirkens tro og lære!" Utsagnet stammer fra sognepresten i Esbjerg, Danmark, Benny Blumensaat. Gruppen presten sikter til er den danske "Vi er også Kirken". Det er sikkert noen her hjemme som mener nøyaktig det

Opus Dei m. fl. på besøk

VÅRENS SEMINAR byr på flere tilnærminger til det å leve som legmann. **Opus Dei** ved pater Johannes Bernaldo, **Legfransiskanerne** ved Kari-Mette Eidem, **Legdominikanerne** ved Jan Frederik Solem og **Sant' Egidio** ved Trond Hardeng snakker om det kristne legmannskall. Se presentasjon av seminaret og program >>> **s. 3**

Hver enkelt organisasjon forholder seg først og fremst til forholdene i den region eller det land hvor den befinner seg, med de fem hovedpunkter nevnt ovenfor som en felles plattform og program.

Enkelte presters villfarelse

Det er et kjent tilfelle at tre kvinner for få år siden ble "ordinert" om bord i en båt på Donau av en "biskop" uten legitimitet. Kvinnene ble ikke uventet straks ekskommunisert. Vi har fått indirekte kjennskap til at det blant (spesielt yngre) norske katolske prester er en levende villfarelse at vi støtter denne ordinasjonen. Men saken er altså at vi i likhet med flere av våre søsterorganisasjoner tar avstand fra denne måten å demonstrere på. Det er gjennom dialog, og ikke ved å ta oss til rette, at vi ønsker å markere våre standpunkter.

Hvorfor så et internasjonalt nettverk?

Spørsmålet kom opp i forbindelse med at styret hadde vært i møte med biskop Schwenzer. Ville velviljen til oss øke hvis vi distanserte oss fra alle andre tilsvarende organisasjoner og sto alene her i Norge? Nepp! Prestene og de andre med uriktig oppfatning av hva vi står for må oppdras på annen måte enn ved at vi isolerer oss.

Positiv utveksling

Jeg ville ikke vært nettverket foruten! Det var meg til hjelp lenge før vi startet opp her hjemme, og var den direkte årsak til at vi tok initiativet her. Det er min klare holdning at isolasjon ikke vil gavne noen. Dette holder meg og mange andre igjen fra å forlate Kirken for godt – og ikke bli en del av menneskestrømmen ut av den. I hvert fall ikke så lenge jeg ennå beholder håpet. I Danmark alene har for eksempel 30 000 forlatt Kirken i løpet av de siste 30 år, og det er ikke lite i en i utgangspunktet liten katolsk kirke som her i Skandinavia.

Fjorårets Katholikentag i Ulm viste meg til fulle hvor godt det er å være del av en internasjonal bevegelse. "Wir sind Kirche" var en selvfølgelig del av mangfoldet i messehallene med en godt besøkt stand. Vi tilhører en internasjonal kirke. Vårt anliggende i Norge gjelder ikke bare oss, men verdenskirken. Vi får informasjon om hva gruppene i andre land er opptatt av, og ferske nyheter og refleksjoner direkte fra Vatikanet.

Betimelig reaksjon

Krisen i den katolske kirke gjelder først og fremst troverdighet, men også sviktende evne til å forholde seg til virkeligheten. I Tyskland – og ikke avsides i Latin-Amerika

eller Afrika – var det for eksempel et tilfelle med én prest på 12 kirker. Prestemangelen er prekær, også i Europa. Likevel fastholdes det som et uforanderlig prinsipp at kvinner skal holdes utenfor og pliktsølibatet opprettholdes. Det er mer enn troverdighet det gjelder, det er et spørsmål om overlevelse i en ny tid.

Homofile omtales i ordelag som gjør at Kirken gjør seg selv irrelevant. Folk som har lært homofile å kjenne ser selv at skuddene går langt over målet. Ifølge pressen sier Paven i sin siste bok, visstnok gjengivelser av samtaler fra ti år tilbake, at homofili er ondskapens ideologi og abort er å sammenlikne med Holocaust. Ikke merkelig at det blir reaksjoner.

Et fremtidshåp

Det er blitt et kjent problem her hjemme at vi konfirmerer ungdommen ut av Kirken. De blir borte og kommer kanskje ikke tilbake når de skal inngå ekteskap. Meg personlig forundrer dette ikke. Aktuelle årsferske tall fra Spania sier at i aldersgruppen 15 – 30 er det bare 15% som går i kirken og hele 85% av landets katolikker mener at biskopene er i utakt med det folk de skal betjene.

Vi er et internasjonalt nettverk av katolikker som er glad i Kirken – til tross for dens mange feil. Vi ser at det må reformer til. Vi har kjærlighet til Kirken. Derfor bryr vi oss om den og ønsker den det beste: en fremtid, for eksempel.

En hovedkilde til ønsket – for å uttrykke det litt mildt – om reform er den makteløshet vi som legfolk kan føle. Antall legfolk som utøver viktige verv i Kirken har øket sterkt, ikke minst grunnet mangel på prester, men det synes som det er liten virkelig refleksjon over legfolkets rolle i Kirken som helhet. Ikke minst ut fra en slik refleksjon har jeg håp om at strukturen kan reformeres.

Aasmund Vik

Lokalt handlingsansvar

I likhet med hva som står på OVEK sine hjemmesider, finner vi på websidene til "We are Church international" som første punkt i *Outline of Organisation*: "Local groups are responsible for their own actions".

Kan det sies særlig mye klarere?

VÅRENS SEMINAR: Det kristne legmannskall

-Hva kalles vi til?

Når det snakkes om 'kall' og kallstanken i Kirken er det ofte underforstått at det dreier seg om et kall til å bli prest, munk eller nonne. Samtidig er det klart at også legfolk har et viktig kall. Legkallet kan praktiseres på mange forskjellige måter, og vårens seminar vil ta opp forskjellige bevegelser og organisasjoner i Kirken som har tatt legfolkets kall på alvor.

I alt fire bevegelser, Opus Dei, Legdominikanerne, Legfransiskanerne og Sant' Egidio vil bli presentert av en som selv er aktiv i bevegelsen, eller som kjenner den godt. Legdominikanerne og Legfransiskanerne har vært etablert i Norge i lengre tid, men mange katolikker utenom disse bevegelsene har nok likevel nokså vage forestillinger om hva de driver med. Hva slags spiritualitet står de for? Hva kreves det for å være med?

Eldre og nyere bevegelser

Til seminaret kommer tidligere leder for Legfransiskanerne i Norge, Kari-Mette Eidem, og nåværende leder av Legdominikanerne i Norge, Jan Frederik Solem.

Opus Dei og Sant' Egidio er nyere bevegelser, i hvertfall i nordisk sammenheng. Ingen av dem er etablert i Norge, men det har vært foretatt visse fremstøt for å opprette norske avdelinger. Opus Dei har vært mye omtalt i pressen det siste året i forbindelse med at bevegelsen inntar en sentral plass i plottet i spenningsromanen Da Vinci-koden, en roman som mange mener har en krass antikatolsk brodd.

Johannes Bernaldo, talsmann for Opus Dei i Sverige kommer til seminaret for å snakke om organisasjonen, og han vil temmelig sikkert gi oss et helt annet bilde enn det som fremstilles i Da Vinci-koden!

Nobelpris-kandidat

Sant' Egidio er kanskje minst kjent av de fire bevegelsene vi fokuserer på. Den startet som en karitativ bevegelse i Roma, men har etter hvert utviklet seg til en bred internasjonal og økumenisk bevegelse med et sterkt fredsengasjement i tillegg til det karitative arbeidet. På en større konferanse om "Religionens rolle i diplomati og fredsarbeid" som ble arrangert av Institutt for Fredsforskning i Oslo i februar i år var Sant' Egidio den eneste katolske organisasjonen som ble presentert.

Sant' Egidio har flere ganger vært foreslått til Nobels fredspris. Til vårt seminar kommer kapellan i domkirken i Stavanger, Trond Hardeng, som har vært opptatt av Sant' Egidio i flere år.

Pål Kolstø

PROGRAM DAGSSEMINAR: Det kristne legmannskall

Sted: St. Sunniva skole, Akersveien 4, Oslo

Tid: Lørdag 16. april

12.00: Servering av kaffe og te

12.30-13.00: *Opus Dei*, v. Pater Johannes Bernaldo, talsmann for Opus Dei i Sverige

13.45-14.15: *Legfransiskanerne*, v. Kari-Mette Eidem, tidligere leder for Legfransiskanerne i Norge

14.15-14.45: *Legdominikanerne*, v. Jan Frederik Solem, leder for Legdominikanerne i Norge

15.45-16.45: Servering

16.45-17.15: *Sant' Egidio* v. Trond Hardeng, kapellan i Stavanger Domkirke

Diskusjon etter hvert foredrag

18.00: Messe i St. Josefs kapell

Det er rart med den spontane folkelige fromheten...

Noen ganger gir den utslag som Kirken etter mange hundre år gir sin tilslutning, andre ganger praktiseres den over det meste av den katolske verden før den med ett vekker anstøt og blir forbudt.

I mange generasjoner har feiringen av Marias ubesmittede unnfangelse vært en del av katolsk fromhetsliv, kanskje mest i sørlige strøk. For noen generasjoner siden ble denne folketroen opphøyet til et forpliktende dogme. Vi SKAL tro det, selv om det for mange i det litt kjøligere nord fortøner seg som fremmed.

Lenge har vi vært vant til selv å ta oblaten i hånden når vi går til kommunion, gripe tak i den lille duken ministranten holder frem, og selv dyppe oblaten i vinen. Nå er dette plutselig galt! Du skal drikke direkte av kalken og stole på at et strøk med duken langs randen av kalken sparer deg for influensavirus når vinteren er på det sureste. Eller du skal la presten dyppe oblaten i kalken og legge den direkte på tungen din.

Har du møtt en eneste trosfelle som ikke ser på dette som et langt skritt bakover? Jeg har ikke, og jeg har gode grunner til å tro at verken biskopen eller prestene er begeistret for påfunnet.

I det første tilfellet er altså en langvarig tro, med svak bibelsk begrunnelse, blitt påbudt tro. I det andre tilfellet er langvarig praksis blitt til kjetteri. Er det fristende å oppfatte det siste som et utslag av maktlyst og seig vilje til å kontrollere og bestemme?

Per Bang

Legmannsprekener tillates

Vatikanet ved kardinal Joseph Ratzinger har tillatt sveitsiske biskoper å la leg-teologer holde en "kort prekenaktig tale" eller meditasjon basert på dagens messe i prekere situasjoner.

Den sveitsiske kirken strir med prestemangel og i et forsøk på å avhjelpe krisen har landets bispekonferanse bestemt seg for å i større grad benytte legfolk. Bispekonferansen erklærte at legfolk skal få lov til å preke under Messen og døpe når en prest ikke er tilgjengelig. Alle legmenn (om det dreier seg om både menn og kvinner fremgår ikke) har universitetsutdannelse i teologi, noe som er et krav fra Vatikanet.

Beskyldninger om at dette strider mot den kanoniske lov og står i motsetning til fjorårets edikt fra Vatikanet om at kun prester kan preke, gjorde at man stilte seg tvilende til om dette ville gå gjennom hos Troskongregasjonen. Den sveitsiske biskop Grab fortalte ved hjemkomsten fra Roma at han "aldri hadde kommet tilbake derfra så glad", han fikk medhold også i at den protestantiske part i et blandet ekteskap kan få motta nattverd i den katolske kirke.

Ratzinger tilføyde i sin tillatelse at legmannsprekener ikke måtte bli en "generell regel". Prestemangelen i Vesten ser imidlertid ikke ut til å være på hell.

The Tablet 12.02.05

Bli medlem!

Om du ikke allerede er medlem av Også vi er Kirken, kan du bli det ved å skrive til tos50@online.no, Torstein Seim, Vidars gate 10 C, 0452 OSLO, tlf. 99695610. Minimumskontingent er kr. 100,-. Betal gjerne mer:) Som medlem får du redusert pris på våre heldagsseminar, og nyhetsbrevet tilsendt fire ganger årlig.

